10

கலைமலர்

சமூகப் பொருளாதாரச் சீர்திருத்தக் கழக வெளியீடு

என் கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே.

மாதப்பதிப்பு

மலர் 1 | 1914 பிப்ரவரி 1-ம்வ
1119-ஞ தைமீ 19 | இதழ் 3

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
10 FEB 1944
MADRAS

வாழ்க்கை எது

நச்சுமரம்

கமலா விமலாவின் கடவுள் பக்தி [தொடர்நாவல்]

கைத்தொழிற் கலை.

மலை விழுங்கி மாயாண்டி.

பொங்கல் நினைவுகள்

ஜீவகாருண்யம்.

கட்டுரைப் போட்டிப் பரிசு

வருஷ சந்தா ரூ.3. | குடிசைக்கைத்தொழிற் காகிதமே கலைமலர் வெளியீடு | தனிப்பிரதி 4 அணா.

சிறப்புரைகள்:—

தந்தி

1. இவ்வார நந்தி வெளியீடு வரப்பெற்றோம். உள்ளதை உள்ளவாறு தெளிவுடன் எடுத்துக் காட்டுவதில் நந்தி தலை சிறந்து விளங்குகிறது. கட்டுரைப் பொருட்கள் மனத்தைக் கொள்ளை கொள்ளுந் தகையனவாய் அமைந்துள்ளன. சைவப் பெருமையை ஓங்கி முழக்கும் சிவத்தூதன் நந்தி போன்று தமிழர் பெருமையையும், அவர் முன்னேறி விளங்கும் வழி வகைகளையும், பசுமரத்தாணிபாய் பதியச்செய்யும் பான்மை கண்டு மனமகிழ்ந்தோம் யாவரும் வாங்கிப் போற்றும் வண்ணம் விலையும் 1 அணாவே. தமிழ் மக்கள் அதனை ஆதரிப்பார்களாக.

ஆ-ர்
கலைமலர்,
பாளையங்கோட்டை.

தமிழ்ஜோதி

2.

தமிழ் மணங்கமழுந்தமிழ் ஜோதி, தமிழ் நாட்டிற்கொரு தனி ஜோதி, தமிழ் மொழியின் இனிமையை ஜோதி வடிவமாய், இநநூலகில் தொடர் கதை வாயிலாகவும், பொருளாதாரத்துறையின் பல முறைகளிலும் முனைந்து நின்று காட்சி கொடுக்கிறது. உண்மைச் செய்திகளை, நடு நிலைமைபேடும் எவ்வெவ்வாயினும் அவ்வவாறு நீநெறிகளைப் பாராமுகமின்றி, சுடச்சுடப் பதில்தரும் தமிழ் ஜோதி என்றுமழியாப் பெருஞ் ஜோதியாய் விளங்குவதாக, இளம் எழுத்தாளரும், முதறிஞர்களுமிதில் தலையிட்டுழைக்கக்கண்டு மனமகிழ்கின்றோம். தமிழன்பர் இன்றே வாங்கிப் படித்து மன மகிழ்வீர்களாக. தனிப்பிரதி 1 அணாதான்

ஜெயவாணி

3. தமிழ்க்கலை வளர்ச்சிக்கு அரும்பாடுபடும் ஜெயவாணி, வரக்கண்டோம், கலைமகளின் வெற்றி முழக்கத்தை இதில் கண்டு மகிழ்ந்தோம் கட்டுரைகளிலும் கதைகளிலும்கலையறிவு பெருகும் வண்ணம் ஆணித்தரமான அழகுரைகள் அழுத்தப்பட்டுள்ளன. தமிழர் கலையறிவுபெறவும் ஜயவாணி ஒரு சிறந்தவழி காட்டியாவள் ஜெயவாணி கலைவாணியருள் கொண்டு என்றும் நிலைநீண்டு வாழத்தமிழர் அன்பை வேண்டுகிறோம்.

ஆ. ர்

வாழ்க்கை எது?

(தியாகபூபன்)

[முன்னுரை:— ஏழ்மைத் துயரில் வாடி வதங்கும் ஏழைகளை நகையாகும் பணமே! உன் வேலை எத்தகைத்து? உயர்ந்த நோக்கம் கொண்ட உண்மையை ஆள்வதே வாழ்வின் லட்சியம். உன் கண்களை மறைத்து நிற்கும் சுயநலத்திரையை சற்று விலக்கினால், அறிவு என்ற ஒளியின் உதவிகொண்டு உலகைப் பார்ப்பாய்].

ஏழைகளை வாட்டி இரை எடுக்கும் சில புல்லுருவிகள் இருக்கின்றனர். இவர்களின் ஆணிவேர் கோடிக்கணக்கான மக்களிடை சென்று அவர்களின் இரத்தத்தையே உறிஞ்சி விடுகின்றன. தன்னையொத்த மனிதர் வகுத்த பெருங் கட்டுத் திட்டங்களுக் கிடையில் கிடந்துழல்கின்றனர். வேற்றுமை உருக்கொண்ட, நீதமற்ற இச்சட்டங்கள் வெறிகொண்ட வேங்கைபோல் மாவிட வாழ்க்கையிற் புகுந்து அதைத் துண்டித்து வருகின்றன.

ஏ! கொடிய மனிதக் கூட்டமே நீ என்று தான் மக்களுக்கு நீதி வழங்குவாயோ? வஞ்சகர், பொய்யர், சழக்கர், ஈனர் நிறைந்த நீ, அறிந்துசெய்யும் பண்புமிக்க பெரியோரைக் குறைகூறுகின்றாய். பொய்யை மெய்யாக்கும் பேயர்களைப் போற்றுகின்றாய் உண்மையை வலியுறுத்தும் பான்மையாளனைத் தூற்றுகின்றாய். கடமையை மறந்து மடமையில் செல்வோரை செழிக்கச் செய்கின்றாய். கடமையைச் செய்வதே வாழ்வின் பயன் என்று எண்ணுகிறவர்களை ஒழிக்க முற்படுகின்றாய். ஏமாற்றுகிறவர்களைக் கண்டு கொஞ்சுகிறாய். ஆனால் நான்......! என் வாழ்நாட்களில் என் கடமையைச் செய்யத் தயங்கமாட்டேன்.

எங்கும் ஓரே இன்பம். எவ்விடத்தும் எல்லையில்லா உவகை; மூலை முடுக்குகளிலும் மென்மலர்களின் பரிபூர்ண ஆட்சி இறந்து செல்லும் இளந்தென்றலை அகமும் புறமும் அனைவரும் மகிழ்ந்து களித்தனர்— இல்லை—அனைவரும் என்று எப்படிக் கூறலாம்? கவலை கிளர்ந்தெழும் கருவிழிகளுக்கு அவைகள் கோரமாகத் தென்படுகின்றனவே அவள் மனதிலும்கூட அவைகள் கிஞ்சித்தேனும் இடம்பெறவில்லையே. ஆம்; நூற்றுக்கு நூறு நிஜம் தான். சோக ரஸம் ததும்பும் அவ்விருவினள் யார்? அவள் மடியில் கிடந்து புரளும் வஸ்து யாது?

மடியில் குழந்தையுடன் ஜெயமரி ஓர் மூலையில் உட்கார்ந்திருக்கிறாள். உளத்

தெழும் புயலை வெளியே படாவிடாமல் அடக்கமாக இருக்கலாம். ஆனால் அந்த இடத்தின் ஏழ்மையையோ, பட்டினிச் சின்னங்களை யோ மறைப்பதெப்படி?

மாடத்திலிருந்த எண்ணெயில்லா விளக்கு புகைந்துகொண்டிருக்கிறது. அடுப்பில் எரியும் நெருப்பில் சிதறிய மங்கல் வெளிச்சம் வீட்டில் பரவிக் கிடந்தது. அந்த அணைவின் சிந்தனைகள் எங்கெங்கேயோ அலைந்து கொண்டிருக்கிறது. யாண்டும் நிசப்தம் பொதுவில் ஏழை என்னும் பதத்திற்கு இது தான் அர்த்தம் என்று காட்டிக்கொண்டிருக்கிறது, அந்த நிசப்தம்.

திடீரென்று குழந்தையின் மழலை அந்த நிசப்தத்தைக் கிழித்தது.

"அம்மா......"

"ஏன்......என்னடா கண்ணா!" இது தாயின் குரல்.

"ஏம்மா ஊடு இருட்டாயிருக்கு?..."

"விளக்கில் எண்ணெய் இல்லேயடா ராஜா"

ஒரு விநாடி மௌனம்; மறுபடியும் குழந்தையின் மழலை சரமாரியாக வாழிச் சுருட்டி வருகின்றன.

"!எனக்குப் பயமா யிருக்கே"

"நான்தான் பக்கத்திலே இருக்கிறேனே. தூங்கு கண்ணா. என்ரெஞ்சா இல்லே"

"அம்மா குளிருதே"

"இந்தா, இந்தத் தாவணியை மூடுகிறேன் தூங்கு".

"அம்மா எனக்குப் பசிக்குதே."

இந்தக் கேள்விக்குத் தாயிடமிருந்து பதில் இல்லை. ஜெயமரி தன் அருமைச் செல்வனின் முகத்தை ஏறெடுத்துப் பார்த்தாள். குழந்தைக்குப் பசியின் கொடுமையால் களைப்பு. அந்தச்சிறுவன் தாயை இறுக அணைத்துக்கொண்டு தன் விசாலமான நயனங்களின் பவள இதழ்களை மூடிக்கொண்டான். தாய் அன்புடன் ஏதோ பாடுகிறாள்.

"ஆராரோ ஆராரோ
ஆரிரரோ ஆராரோ......
தெள்ளமுத முண்டு தெவிட்டாக் கனியுண்டேம்
உள்ளங் குளிர உாயாடும் பைங்கிளியே
கண்ணுறங்கு கண்ணுறங்கு கண்மணியே கண்ணுறங்கு!
கானமயிலுறங்கு! கற்கண்டே நீ உறங்கு!......"

தாயின் இன்னிசைச் சுருதியில் நீண்டு முழங்கிடும் தாலட்டில் நன்றாகச் சயனித்து விட்டான் சிறுவன்.

அந்த இருட்டில் ஓர் உருவம் ஓர் மனிதச் சாயல் அது யார்? உலகப்பாதையில் உருண்

தமிழ்நாடு ... 600-
143602

டேர்டும் மனிதக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவ ஞய்த்தான் இருக்கவேண்டும்.

“ஜெயா! விளக்கு எங்கே?

“இரண்டு நாளைக்கு முன்னே காலணு

வுக்கு வாங்கிய எண்ணெய் இன்னுமா யிருக்கும்?”!

“குழந்தை ஜெகம் தூங்கிவிட்டானு?”

“ம் ம்......”

சோகத்தை உருவாகக் கொண்ட அவள் பெருமூச்சு தூக்க எல்லையின் உச்சநிலையைப் பிடித்து உலுக்கியது. ‘அவள் உள்ளத்தே அடங்கிக் கிடந்த சோகம் எப்பேர்ப்பட்டது என்பதை யாரால் அளவிட முடியும்?

வந்த மனிதனும் அங்கே அமர்ந்துகொண்டான். என்ன? இவன் ஏழையா? இரண்டு மாதங்களுக்கு முன் இவன் எப்படியிருந்தான்? அந்த அருளாளன்தானு இவன்? ஆம், அவனேதான். உலகம் உருண்டையே, அதில் நடைபெறும் செயல்களோ நிமிடம்தோறும் மாறுபடுகின்றன. கேவலம், பணத்திற்கு அடிமையாகவுள்ள உலகம் அவனிடம் இரக்கம் செலுத்துமா? வேலையின்மை எதும் அதிர்ஷ்டமும் சேர்ந்து கொண்டபின் அவனுல் என்ன செய்யமுடியும்? தூக்கத்தில் தத்தளிக்கும் இருதயங்கள் இரண்டும் கொந்தளிக்கும் போது ஆனந்தம் எப்படி வரும்?

அருளாளன் அன்றைய அல்லது ஏழ்மையா? ஆம் ஏழ்மைக் குடியிற்பிறந்தவன் தான். எல்லோரையும் போலவே பள்ளியில் படித்துத் தினே தினே வளர்ந்து வந்தான். கல்வியும் அவனுடன் வளர்ந்தது. அவனது அங்க அமைப்பும், தேகக்கட்டும், ‘வாலிபன்’ என்பதை உணர்த்தும் நாளில் உயர்தரப் படிப்பையும் முடித்து வைத்தான். தந்தையும் தாயும் தன் கண்ணுள்ள போதே தனயனுக்கு நல்ல பெண் பார்த்து ‘பிச்சைதாலி’ கட்டி வைத்து கண் குளிரப்பார்க்க ஆசைப்பட்டனர். பெற்ரூேர் இவ்விதம் எண்ணுவது சகஜம் தானே

ஜெயமரியும் அவனுக்கு வாழ்க்கைத் துணைவியாக வந்து வாய்த்தாள். இருவரும் ஒருமித்து இல்லறச் சகடத்தை இனிதாய் ஓட்டி, தன்னலம் கருதாத் தகைமைச் சார்ந்து நல்லறம் செய்து வந்தனர். உள்ளமோ தூய இலவம் பஞ்சுதான். கதைகளில் கொப்பளித்துக் கிளம்பும் அன்பையும் பிரேமையையும் அவர்கள் விலைக்கு வாங்கவில்லை. ஈருடலும் ஓருயிரும் என்று சொல்வார்களே அப்படி. ‘ஜில்கா விலாஸ்’ உண்டியல் கடையில் கணக்குப் பிள்ளை வேலை கிடைத்தது. கள்ளங் கபடமற்ற அருளாளன் தெள்ளத் தெளிய வாழ்க்கை நடத்தி வந்தான்.

ஆனல் அவன் ஏழையா? இந்தப் பட்டம் எவ்வளவு காலமாக, எப்படி வந்தது. அது தான் பழங்கதை!

பூவலூர் மாணிக்கஞ் செட்டியாரைத் தெரியாத பேர் வழியே அந்த வட்டாரத்தில் கிடையாது என்றே சொல்லவேண்டும் வட்டி மேல் வட்டி போடும் அந்த 'ஜில்கா விஸான்' அவரது உண்மையல நிலையம். அந்தச் செட்டியாரையும் கொஞ்சம் அறிமுகப் படுத்தி வைக்கிறேன்.

உருண்டு திரண்டமுகம், அகன்ற நெற்றி, அதன் மேலே அழகாகப் பூசப்பட்ட பூர்ண சந்திரனைய அழகிய சந்தனப் பொட்டு, அருமையான புருவங்கள். கடல் போன்ற கண்கள். காதை மினுக்குகின்ற வைரக்கடுக்கன். ஆனால் அவர் அகம் என்னமோ பணப்பேய்ப் பிடித்தாட்டும் பாழ்ங்கிணறுதான்.

ஏழ்மை உலகம் அவர்க்கு ஓர் விளையாட்டுப் பொம்மை ஏழைகளின் மாமிசத்தைப் புசித்து அவர்களின் இரத்தத்தைப்பானம் பண்ணுவதில் ஓர் தனி ஆசை கொண்டவர்.

மூட்டுக் கட்டையில் மூட்டிக்கொண்டவர்கள் எல்லோரும் அவரிடம் மாட்டிக் கொள்வர். விற்பனைக்கு வரும் ஆபரணங்கள், நகைகளைக் கண்டதும் அவரது கடைவாய் கொஞ்சம் அகலமாகும். அந்த நகைகளை கல்லில் உரைக்கும் தோறும் பாதித்தங்கம் தேய்ந்து விடும். மீதிக்குத் தான் ஏதோ பணம் கொடுத்தனுப்புவார்.

எல்லாக் கணக்குகளும், பத்திரங்களும், அருளாளன் கையாலேதான் எழுதப்படவேண்டும். அருளாளனையும் மாணிக்கஞ் செட்டியார் மிகவும் அன்புடன் தான் நடத்தி வந்தார்,

அன்றொரு நாள் மாணிக்கஞ் செட்டியார் தம் மைத்துனருடன் அளவளாவி வானளாவ கூட்டி வாலைப்புகழ்வது போல் ஈனக்குலப் பெருமை இனித்த இசைத்து உரையாடிக்கொண்டிருந்தார். அந்[illegible] யம பிச்சைக்காரன ஒருவன் அங்கே வந்தான். அவனை அந்தச் செட்டியார் கவனித்தாரா? அது கிடக்கட்டும் அற்பத்தூசி. இவ்வளவு பெரிய உருண்டை உலகில் அவன் எந்த மூலையில் இருந்தால் தான் என்ன?

ஆனால் அருளாளன், அந்தப் பிச்சைக்காரனைக் கண்டதும் சும்மா இருந்து விடவில்லை. எரிந்து விழவும் இல்லை. நான்கு அணாவை எடுத்து பிச்சைக்காரன் கையில் கொடுத்தான். பிச்சைக்காரன் பார்வையில் நன்றியறிதல் நிரம்பி இருந்தது. பக்கத்துக் கடையில் பாடும் பிச்சைக்காரனின பாட்டும் காட்டில் மிதந்து வந்து அருளாளன் காதில் மோதியது. அப்போது ஐந்து மணி இருக்கும். வேலையை முடித்துக் கொண்டு வீட்டுக்குச் சென்றான். மனைவி கொடுத்த காபியை அருந்தி விட்டு சாளரத்தின் பக்கத்தில் கிடந்த நாற்காலியில பத்திரிகையுடன் அமர்ந்திருந்தான்.

ஜன்னலின் வழியாகப் பார்வையைச் செலுத்தினான். மெல்ல மெல்ல தலைநீட்டி

ஆடிக்கொண்டிருக்கும் அந்த ரோஜா மலர் அவன் கருத்தைக் கவர்ந்தது.

அழகிய பூ; அதில் ஒரு தேனீ. தேனீ. மலரிலுள்ள தேனைப் பருகி விட்டுப் பறந்து செல்லவே ஆச்சரியம் அதிகமாகி விட்டது அவனுக்கு. பூ எந்த வர்ணத்துடன், வாசனையுடன், உருவத்துடன் இருந்ததோ அப் படியேதான் இருந்தது. இந்தக் காட்சியின் மாட்சி அவன் மனதின் ஆழத்தில் தைத் தது.

"தேனீ புஷ்பத்திற்கோ அதன் வாசனைக்கோ, வர்ணத்திற்கோ ஒருவித ஹானி யும் விளைவிக்காமல் தேனைப் பருகி விட்டுப் பறந்து சென்றது" என்பதை உணர்ந்தான் —ஏன்—அவன் கண்ணாலே கண்டான். அதைத் தன்னுடைய வாழ்க்கையுடன் ஒப் பிட்டுப் பார்த்தான்.

வட்டிக்குக் கடன் கொடுத்து ஏழைகளைப் பாழாக்கும் பணக்காரனுக்குத் தான் உதவு வதும் அவ்வுதவிக் கேற்ற கூலி பெற்று வாழ்ந்து வருவதும் அவன் மனதிற்கு நிம் மதியளிக்கவில்லை, குற்றமற்ற தேனீக்களைக் கொன்று நற்றேனைப் பிழிந்து கொடுத்து புறங்கையை நாவில் போட்டு இன்புற அவன் விரும்பவில்லை. அந்த எண்ணத்து டனேயே படுக்கையிற் சாய்ந்தான். அவன் மனம் தத்தளித்து; கூத்தாடியது; அவனைப் பார்த்தே அவன் மனம் எள்ளி நகையாடி யது.

"இந்த வேலை உனக்குப் பிடித்தமில்லையா?"

"பகுத்தறிவையும் மனச் சாட்சியையும் பறிகொடுக்க எனக்கு இஷ்டமில்லை"

"மூடா! இந்தவேலை போய்விட்டால் எந்த வேலைக்குத்தான் நீ லாயக்கு?"

"அதைப்பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை"

"ஆனால் நீ எப்படி வாழ்வாய்? உனது அருமை மகனையும்; மனைவியையும் எப்படிக் காப்பாற்றுவாய் உன் வாழ்க்கை இன்றோடு பாழ்"

"ஆண்டவன் ஒருவன்—கருணைக்கடல்—அருளின் பெருக்கு—அன்பின் வெள்ளம்—சௌந்தர்யத்தின் இருப்பிடம் — இன்ப ஊற்று—இருப்பது உண்மை அவர் விட்ட வழி.........."

'எந்த தொழில் செய்து வயிறு வளர்க்கப் போகிறாய்?"

"ஏன்? எனது நிலத்தை நானே உழுது பயிரிட்டால் என்ன?"

"பூஹ்!......மண்வெட்டி பிடித்து உழைக்கவா? என்ன. கலாசாலைக் கல்வி பயின்ற நீயா?'

"உழைக்கும் தொழிலில் உயர்வு தாழ்வு ஏது? பிறர்க்குத் தீங்கு இழைக்காத எந்தத் தொழிலும் உத்தமத் தொழில். மாசு படிந்த மதிப்பை மிதித்துத் தள்ளிவிட்டு முன்னேற்ற வாழ்வின் முன்னணியில் செல்லத் தயக்கம் கொள்ளேன்"

"சரிதான்; பின்னல் வரப்போகும் பட்டினிப் பசியை நீ அறியமாட்டாய்?"

"மனமே! உன்னைச் சுற்றியுள்ள அகங்கார உலகின் மாயவஞ்சக வலையில் வீழாதே. உண்மை விளக்கைத் தேடி ஏற்றுவிப்பதுதான் வாழ்க்கையின் உயரிய லட்சியம் படையஞ்சாதே! பலம் அஞ்சாதே!! பகையஞ்சாதே!!! உயிருக்கே ஆபத்து வரினும் வேலையுறாதே. தியாகத்திரிகொண்டு பிரகாசிக்கும் உன் விளக்கு அதைச் சுற்றியுள்ள அநேகருக்கு வழிகாட்டியாக நிற்கும்."

இந்த மனப் போராட்டத்திலேயே இரவு ஒருவாறு ஒழிந்தது. சுகந்த சீதள சரீரம் வெண்சாமரம் வீச, புள்ளினங்கள் வரவேற்புக் கீதமிசைக்க ஆதித்தன் மக்களுக்கு ஆறுதல் கொடுக்க கீழ்த்திசையில் கிழம்பினன். அருளாளன் கிளம்பினன் உண்டியல் நிலையத்திற்கு! மாலை மணி ஐந்து ஆயிற்று.

பேனு இறகை கையில் பிடித்தான். சில நிமிடங்கள் ஒன்றின்பின் ஒன்றாய்க் கடந்தன, தனது ராஜிநாமா கடிதத்தை நீட்டினன்

"என்ன! எதற்காக ராஜிநாமா" என்று கேட்டார் மாணிக்கம்

"பகுத்தறிவையும், மனச்சாட்சியையும் பறிகொடுக்க எனக்கு இஷ்டமில்லை" என்றான் அருளாளன் இதற்குமேல் சம்பாஷணை நீடிக்கவில்லை. கையில் தன் சம்பள பாக்கி ஏழு ரூபாயையும் வாங்கிக்கொண்டு வீட்டுக்குச் சென்றான்.

பள்ளிச் சிறுவர்கள் கட்டகன்ற கன்று போல களிப்புடன் இல்லம் ஏகினர். பெருமதியும் பேரெழிலும கொண்ட பெண்கள் தங்கள் நாயகனின் வரவை நோக்கி தலைவாசலில் வந்து நிற்பதும், பின் உள்ளே செல்வதுமாக இருந்தனர். ஜெயமரியும் நாயகன் வரவை எதிர்நோக்கி நின்றாள். குளிர் தென்றல் பவள இதழ்களில் உராய்ந்து சென்று கூந்தலையும் அசைத்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தது நாதனைக் கண்ட ஜெயாவும் இன்பமுடன் வரவேற்றாள். நடந்த விஷயத்தை நிதானமாகச் சொல்லி முடித்தான் அருளாளன் அவன் முகத்தில் ஓர் மகிழ்ச்சி ஏன். அவன் "தியாகம் செய்தான் தனது வேலையை ஏழைகளுக்காக —ஆம்! அவன் தியாகத்தின் அரசன்.

இதற்குப்பின் நடந்த வாழ்க்கையைப்பற்றியே நாப் முதலில் வரைந்துள்ளது. அந்த விவசாயத் தொழிலும் அவன் சலிப்படையவில்லை. ஆனல் அருளாளன் இப்போது விவசாயிதானே! அல்ல—அல்ல அவனுக்குக் கிடைத்த லாட்டரி பிரைஸ் ரூ. 20,000 த்தைக்கொண்டு அழகான கைத்தொழில் நிலையம் ஏற்படுத்திவிட்டான் என்னே கடவுள் கருணை! தன்னை நம்பிய ஆத்மாவுக்கு இறைவன் செய்யும் உதவியே தனிப்பட்டதுதான்!

சுபம்

நச்சுமரம்: இச்சை உரம் பிச்சுக்குரம்— உச்சும் சரம்

(A P. SASTRI)

ஆதியில் ஓர் நச்சுமரத்தைப் பற்றி அறியாதார் யாருளர்? அம்மரம் அக்னி அருந்திய இருவருடைய ஆருயிரை அவ்வேரோடே அறுத்துவிட்டதன்றோ! இப்போதும் ஓர் நச்சுமரத்தைப்பற்றி நினைப்போம், துடிப்போம், படிப்போம், முடிப்போம். பண்டைய மரத்தின்பாடு ஓர் ஆழ்ந்த கருத்தைப்பற்றியதேயன்றோ! இம்மரத்தின்பாடு ஒருவாறு அப்படியேயென்று வாசிப்போருக்குப் புரியும்.

முளையாகி மரமாக வளர்ந்து பூத்தக்கனி தொங்கும் இந்நச்சுத்தரு ஒவ்வொருவர் அகச்சோலையிலுமுண்டு. கோபம், லோபம் மோகம் முதலிய தீய குணங்கள் தீண்டாத மனிதப்பிறவியேயில்லை. ஞானிகள் கூட இவற்றிற்கு அடிபணிந்திருக்கிறார்கள். தம் தமது திடச்சித்தத்தினால் இவற்றை அடக்கி வென்றவர் மிகச்சிலரே. பெரும்பாலோர் இப்பீடத்தண்டை பலியாயிருக்கிறார்கள். இம்மரம் தோன்றி வளருகின்றது. இதை நசுக்கமுடியாத தன்மையே இதன் முளையாம். ஒருதரம் இது குருத்து விட்டால் அப்புறம் ஓங்கி வளரவேண்டியதுதான். இத்தரு சீக்கிரம் விருத்தியடைகிறது. வேரூன்றி விட்டால் பேராது பிரியாது திரியாது தெரியாது இது. இதன் காட்சி கண்ணைக்கவருப்படியுள்ளது. வசிசைக் காந்தமிழுக்கும்வாறு ஆரம்பத்திலிருந்து கொண்டே இதன் இலையும் கனியும் நம்மை மயக்கி அலழுக்க இழுக்கும். ஆகவே இதன் இழும்பில் வழுக்கி விழுந்து இதன் மாசுக்கனியை ஆசிப்போர் நாசமாவது திண்ணம்.

இப்பேதத்தினால் நச்சுமரப்பழம் பற்பல சுவையுடையதாயிருக்கலாம். இதை விரும்பி அருந்துவோர் பின்னர் சோகங்களுக்கும் ரோகங்களுக்கும் ஆளாகி, மருந்தின்றி மாள்வது கண்கூடு. இவ்வுலகில் மற்றைய கேடுவாய்ந்தவைகளைவிட இப்படித் தீனியினால் வருங்கேடுகளே ஏராளம். இயற்கையிலேயே மனிதனுக்கு நல்ல நல்ல ஆற்றலுண்டு. அதனைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டிய ஊக்கமோ அல்லது முயற்சியோ கல்விப் பயிற்சியினால் அமைவுறவேண்டும். இது பற்றியன்றோ பின்வருங் கூற்றுகள் தோன்றின

(a) கற்கக் கசடறக் கற்பவை கற்றபின் நிற்க அதற்குத்தக

(b) படிக்கப் பாணுறப் படிப்பவை படித்தபின் நடக்க அதற்குத்தக

ஆதலின் இப்பயிற்சியே இவ்வாலசிலத்தைக் கல்லும் கல்வி மூலமாய்த் திகழ வேண்டியது. கணக்காயரிடம் பெற்றுள்ள அறிவு அப்பயிற்சியென வெண்ணலாகாது. அது வெறும் ஏட்டுச் சுரைக்காயேயாகும். அந்தக்காரண அந்தரங்க சுயமுயற்சியினலாகும். ஞானவளர்ச்சி இதன்கண் ஈடுபடவேண்டும். இதுவே கல்விப் பயிற்சியின்சாரம்.

நமது கதாநாயகனுகிய ஞானதிகத்துக்கு இச்சாரமுண்டோ? தகப்பன் கொடுத்துள்ள ஞானதிக்கமென்ற நாமமே அவனுக்குண்டு. இவன் இன்றர்மீடியேம் ஒப்பேறினவன், இவனுடைய அண்ணன் ஞானக்கண் பி. எ-க்குத் தான் இது உண்டா? அல்லது இவர்களின் முன்தோன்றலாகிய ஞானமணி எப். எ-க்குத்தான் இது உண்டா? இவர்களெல்லாம் வெறும் எட்டுப் படிப்புடையவர்கள் மட்டுந்தான். மேட்டுப் பிடிப்பு மற்றியிருக்கும் வீட்டு ஞானத்தின் அணுவேனும் கண்டறியுரார்கள். கொலை, களவு, கள், காமம், கோபம் என்ற பஞ்ச மாபாதகம் ஒன்ருே, இரண்டோ, முதலியவற்றின் நிழலில் தங்கியிருப்பவர்கள் கற்பகப் பஞ்சதருக்கள் உண்டென்பர் நூலோர். அற்ப ஆயுள் பஞ்சதருக்களென்ருல் இப்பஞ்சமா பாதகங்களன்ருே.

ஞானதிக்கத்துக்கு மேற்கூறிய பயிற்சி ஏற்பட்டிருந்தும் அவனைச் சகல சுகபோகங்களுக்கும் ஆளாகச்செய்து அவனை அனுப்பியிருக்கின்றார் போலும் உலகியற்றியான். மன்மதமேனி, நசிக்காநிதி, பிணியற்ற பாண்டம், படிப்புப்பாண்டித்தியம், கற்புடைய காதலி. இவ்வளவு சௌபாக்கியங்களும் அவனுக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றன. சாதாரணமாக ஒருவனிடத்தில் இவ்வளைத்தும் காண்பதரிது. முக்கியமாக ஞானதிக்கத்தின் நடக்கையே அவனை இது வரையில் சுகத்தில் வைத்திருக்கின்றது. அவன் இன்முகமாக இருப்பவன். அனைவரும் அதரவின்ன மிதமாக வழங்குபவன், நெஞ்சக்கிருபையுடையவன். உற்றதை உறுதியுடன் முடிப்பவன் தாய் தந்தையரிடந்தயவு உள்ளவன். மனைவியை மின்னும் பொன்னினுல் நன்னயப்படுத்துவோன். ஆலோசனையில் அருந்திறமுடையோன். நாவில் நயமுடையவன். பூர்வீகத்தைப் பெரிதுங் காப்பாற்றும் புகழுடையோன் இவ்வித உன்னத குணங்களுடையவன் ஞானசௌந்தரியின் வழுவாத நழுவாத தூய்மையான காதலும் பெற்றிருக்கின்றான். இவனுக்கு நித்திய சுகமே பரிசாக ஏற்படவேண்டியது. ஆனால் கடைசியில் குறிப்பிட்ட நச்சுத்தருவைக் கண்டு மயங்கிப்போய்விட்டான். காதலே குலத்தினையும் நலத்தினையுங்கெடுக்கவந்தகளங்கம்; காதலே தரித்திரங்களனைத்தினையும் புகட்டி வைக்குங் கடாரம். காதலே பரகதிக்குச் செல்லாமல் வழிமறிக்கும் படம். காதலே அனைவரையும் பகையாக்கிக் கழுத்தரியுங் கத்திதானே! என்றார் அறிஞர். இனி இங்கு சொல்லக்கிடந்தது யாது? மேற்கூறிய நிலையுற்ற ஞானதிக்

கம் காதற்காடிப்பாழையில் விழுக்துதவிக்கலா னன். சோதனையிற் சிக்கி வேதனையடை கையில் மனந்திரும்பி பின்வருமாறு பிதற்ற லானன். "எனக்கு இந்தவாழ்க்கை பிடிக்க வில்லை. நான் ஓடிப்போய் விடலாமென் முல் முடியவில்லை. வீடு, வாசல், பெண் டாட்டி, பிள்ளை நஞ்சை புஞ்சை எதுவும் எனக்கு வேண்டிய எதிலும் எனக்குச்சுக மில்லை. நான் அயோக்கியன். கற்புடைய காரிகையோடு காலங்கழித்துக் கொண்டு நெறிதவறி நடப்பது நரபதிக்கு நேர் விரோ தமன்றோ! என்னுடைய மாசற்ற மனையா ளின் வாழ்க்கையை மலினப்படுத்த மன மில்லை. அவள் அந்த வீட்டிலேயேயிருந்து கணவன் கடந்து போனன் என்று கருதிக் கொள்ளட்டும். என் மேல் ஒருவரும் சினந்துகொள்ளவேண்டாம். என் அந்தக் கரணம் எனது ஆதீனத்திலில்லை. நான் எது வேண்டுமானலும் விட்டு விடுகிறேன். அம்பாதர் மேல் மூண்ட மோகத்தைவிட முடியவில்லையே! நான் அன்று அவளை அவ் வீட்டிற் கண்டது முதல் அவளுடைய அழ காகிய வலையில் அகப்பட்டுக்கொண்டேன். நோயாளியைக் காய்ச்சல் எப்படி வாட்டு மோ அது போல என்னை அவளுடைய அழ குப்பித்தாகிய காய்ச்சல் ஆட்டுகிறது. அவளுக்காக நான் செய்த சூட்சிகளுக்குக் கணக்கில்லை. நான் கோடாங்கிக்கோலம் பூண்டிருக்கிறேன். இராப்பாடிப் பாவனை யில் அவளுள்ள இடந்தேடி அபிநயம் பண்ணியிருக்கிறேன். பிச்சைக்காரன் போல் நடித்து 'அம்மணி' பிச்சையென்று வாயிற் கதவண்டை நின்று ஆற்றியிருக்கின்றேன். பொதிபாடு போற் சுமையுந் தலையுமாய்ச் சென்று அவள் வீட்டையணுகி 'கத்திரிக் காய் வேண்டுமோ, கீரை வேண்டுமோ, மலைப்பழம் வேண்டுமோ, நிலக்கடலை வேண் டுமோ' வென்று கத்தியிருக்கிறேன். இதெல்லாம் கற்பித்துப் பிடித்த சித்தப்பிர மைபினலன்றோ! ஈற்றில் ஓயாமல் கமல மலர்க்குழல்—உன்றன் அமலமலர்க் குழல்', என்று உளறிக்கொண்டிருந்தான்.

தொடர் நாவல் :—

கமலா—விமலாவின் கடவுள் பக்தி.

கமலா:— அடியே நீ எங்கு துரிதமாய் செல்லுகின்ருய்

விமலா:—நான் என்னுடைய வயலை எப் பொழுது அறுவடை செய்யலாம் என்று பார்க்கப் போகிறேன்.

கமலா:—நானும் உன்னுடன் என் வய லையும் பார்க்க வருகின்றேன்.

(இருவரும் செல்லுகிருர்கள்)

விமலா:—நாம் தினமும் பாடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறேமே எப்பொழுது தான் பண்டரிநாதனின் தெரிசனம் காண்பது.

கமலா:— என்னடி பிரமாதமான காரியம். நபர் ஒன்றுக்கு ரூ. நூறு எடுத்துக்கொண்டு போனல் போகிறது உடன் பண்டரிபுரம் போய்த் திரும்பி விடலாம்.

விமலா:—என்னடி திடீரென்று நூற்றுக் கணக்கில் சொல்லிவிட்டாய். உனக்கும் எனக்கும் எவ்வளவோ வித்தியாசமிருக் கிறது. நீ ஓர் பணக்காரி நானே எளியவள்.

கமலா:—கடவுளின் தரிசனம் பார்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் உண்டானல் எப்படியும் அந்த பண்டரிநாதன் கிருபை செய்வார் என்று [illegible] சொன்னள்.

விமலா:— ஏண்டி [illegible]. வாஸ்தவத் தில் உள் அந்தரங்க [illegible]டன் பண்டரி நாதனைத் தினமும் தவறாமல் தொழுதால் தரிசனம் நாம் இருக்குமிடத்தே கிடைக் கும்.

கமலா:— வீணாய் உளரிக்கொட்டாதே கடவுளாவது நாம் இருக்குமிடத்தில் தரிச னம் கொடுப்பதாவது உனக்குப் பித்த பைத்தியம் ஜாஸ்தியாய் விட்டதுபோல் காண்கிறதே.

விமலா:— அடியே பணப்பித்து பிடித்து யார் அலைகிருர்கள். இனி சிறிது நாளில் எம்பெருமானது தரிசனம் கிடைக்கிறதா? இல்லையா? என்று நீயும் நானும் பார்க்க லாமே?

கமலா:— வீணன வார்த்தைகள் எதற்கு? தரிசனம் வேண்டுமென்றல் நாம் உடன் புறப்படவேண்டும்.

விமலா:— சரி இனி இரண்டு நாளில் புறப் படலாம். (நாள் கழிந்தது விமலா தூண்டி ஞள்.)

கமலா:—அடியே எல்லாம் சரி ஒன்று மறந்து விட்டோமே. நாம் கால் நடையாய் புறப்பட்டு பண்டரிபுரம் போகிறதாயிருந்தால் எப்படியும் மூன்று மாதங்கள் ஆகும். அறுவடைக்கு நாள் நெருங்கி விட்டது. அறுவடைக்குப் பின் போகலாம்.

விமலா:—சரி. அப்படியானல் ஜல்தியில் காரியாதிகளை முடித்து விட்டுப் புறப்படுவோம். (அறுவடை முடிந்தது கமலாவைத் தூண்டுகிருள்).

கமலா:—அடியே பொறு பின்னுல் செய்யக்கூடியதை மறந்து விட்டோமே.

விமலா:—என்னடி மறதி—மறதி மறதி என்று நாளைப் போக்கிக்கொண்டிருக்கிருய். இப்படி மறதி உள்ள உனக்கு எப்படித் தரிசனம் கிடைக்கும் என்பது எனக்குச் சந்தேகம் அந்த மறதியைத் தான் சொல்லேன்.

(B. G. Gopalakrishna Raju)

தொடரும்.

* கல்வி. *

A. P. Nadar.

உலகத்தில் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜீவராசிகளில் மனிதன் ஒருவனே ஆறறிவுப் பிராணி. மெய்யறிவைக் கொடுக்கக்கூடிய அந்த உட்க் கருவியே மனிதனை ஆறறிவுப் பிராணியாக்கி யிருக்கின்றது. இதுபற்றியே நாயனுர் பின்வருமாறு கூறினுர்.

ஐயறி வெய்தியக் கண்ணும் பயனின்றே
மெய்யறி வில்லாதவர்க்கு.

மெய்யறிவுக்கு அடிப்படையா யிருக்கின்றது கல்வியே யன்ருே! இக்கல்வியே மனிதனை ஏனைய உயிர்ப்பிராணிகளிலிருந்து மிகவும் பிரத்தியேகப்படுத்திக் காட்டும் தரத்தது. இக்கல்வி மனிதனுக்குத் தனிச் சுதந்திரமாயுள்ளது. மற்றெந்த அலங்காரங்களையும் ஏனைய பிராணிகள் அடைந்துவிடும்படி செய்துவிடலாம். உதாரணமாக அமெரிக்காவிலுள்ள ஒரு மகா பண்டிதன் 'உராங் உடாங்' என்ற குரங்கு ஒன்றைத் தன்னைப்போல் உடை போட்டு அலங்கரித்து அதன் கையில் ஒரு தடியும் கொடுத்து உலாவக் கூட்

டிக்கொண்டு போனபோது கண்ணுற்ருேர் அதனையும் ஓர் மனிதப் பிராணியென்றே நினைக்கலாயினர். ஆனல் அண்டையில் வந்தவர்கள் அதன் ரகசியத்தை அறிந்துகொண்டனர் என்ருல் மிகையாகாது அது வாய் திறக்க முடியாமல் தத்தளித்தது. இவ்வளவு வெளியலங்காரம் செய்து அதனைப் பக்குவப் படுத்திக்கொண்ட மனிதனுக்கு. உள் அலங்காரத்தை அளிக்கக் கூடுமானல் அதைச் செய்திருப்பானே யன்ருே! அவ்வாறு செய்ய முடியவே முடியாது.

டார்வின் (Darwin) சாஸ்திரி, மனிதனைக் குரங்கிலிருந்து தோன்றினவனென்று வாய் ஆர்ப்பாட்டம் செய்த போதிலும் கல்வி அறிவை அடைய முடியாத அக்குரங்கு மனிதக் குலத்தைச் சேர்ந்த நபர் என்று பேர் எடுத்தென்ன,எடுக்காமல் போயென்ன! இத்தனை சகஸ்திர வருஷங்களாக இப்பண்பு அடைய இயலாத குரங்கு ஜாதியை, கல்விக்களஞ்சியத்தை அடைந்திருக்கும் மனிதனின் முன்ஞேர் என்று கோஷிப்பதனல் என்ன சிலாக்கியம்!

எதார்த்தமான மனிதவர்க்கத்திலுள்ளோரும்கூட கல்விப் பொருளையடைந்தும் அதனை அவர்கள் உள்ளபடி அடையவில்லை யென்ற தன்மையில் பெரும்பான்மையோர் இருப்பது வெளிப்படை. கல்வி என்ற விஷயம் ஒருவகையில் மனிதனுக்குஒப்பானது. எவ்வாறெனில் மனிதனுக்கு உள்ளே ஆத்துமாவும் ஜடமும் இருக்கிறது போல, கல்விக்கும் ஆத்துமாவும் ஜடமும் உண்டு. மனிதனுடைய வெளி ஜடத்தில் பல், முடி, நகம் முதலியவை தோன்றுவதுபோல, கல்வியின் வெளிச் சடபாகத்தில் பல், முடி, நகம் தோன்றுவதைப் பார்க்கலாம். மனிதனில் உட்ப்பாகத்தில் மனம், புத்தி, சித்தம் என்கிற, முக்கிய அந்தக்கரணங்கள் அமைந்திருப்பது போல, கல்வியின் உட்ப்பாகத்தில் இத்தகைய பண்புகள் அமைந்திருப்பதைப் பார்க்கலாம். மனிதனுடைய சடலத்தில் தோன்றுகிற பல், ரோமம், நகம் போன்ற காரியங்கள் தான் கல்வியின் சடலத்தில் தோன்றுகிற பூமி சாஸ்திரமாகிய பல், சரித்திரமாகிய ரோமம், தாவர சாஸ்திரமாகிய நகம் போன்ற காரியங்கள், மனிதனுடைய உள்ளில் அமைந்திருக்கிற மனம், புத்தி, சித்தம் என்கிற அந்தக்கரணங்கள் கல்வியின் விஷயத்தில் எவையென்ருல், அவைகள் மிகவும் ஆழ்ந்து, ஆராய்ந்து கண்டுபிடிக்கக் கூடிய பண்புகளேயாகும்

இப்பொழுது ஆராய்ச்சியின் பேரில் கண்டுபிடிக்கப் பட்டுள்ள அப்பண்புகள் ஏழு அல்லது சப்த இலக்ஷணங்கள். சப்த என்ற பதம் மிகவும் விசித்

திரமான அர்த்த புஷ்டியுள்ளவை அதாவது சப்த சுரம், சப்த வர்ணம், சப்தமண்டலம், சப்த சமுத்திரம், சப்த ரிஷிசப்ததினம், சப்த பெண்பால் பருவம், என்றவாறு கல்வியின் உள்ளான சப்த இலக்ஷணங்கள் எவையென்றால் க, ச, த, ந, ப, ம, வ என்ற எழுத்துக்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஏழு பதங்களுக்குரிய பொருள்களே யாகும். அவை பின் வருமாறு:—

1. க — கற்பு 5 ப—பயமின்மை
2 ச — சத்தியம் 6 ம—மன்னிப்பு
3 த — தர்மம் 7 வ—வரம்
4. ந — நம்பிக்கை

இவ்வெழுத்துக்கள் மொழிக்கு முதலில் வரும் எழுத்துக்களாகின்றமையால், இக்குணங்களும் முதன்மை பெற்றனவென்றால் மிகையாமோ!

மலை விழுங்கி மாயாண்டி.

(தொடர்ச்சி)

(வித்துவான் வே. மு கந்தசாமிப்புலவர்)

அன்பர்களே நமது மாயாண்டி முதல் இதழில் இடையக்கோட்டை ஜமீன்காரிடம் மலை விழுங்குவதாகக்கூறி ஏமாற்றித் தான் விரும்பியவாறு, பொன்னும் பொருளும் பெற்று மாடிக்குமேல் மாடி வைத்த வீடுகள் கட்டி அதில் தன் மனையாளோடு சுகித்திருக்கும் நாளில் அவனை ஏமாற்றுவதற்காக தஞ்சையிலிருந்து இரண்டு பேர் வழிகள் வந்தார்கள் என்பதனை அறிந்தோம். அதன் பின்னர் நிகழ்ந்தவாறு இவ்விதழால் அறிவோம்.

மாயாண்டி அவர்கள் வரலை எவ்வகையாலோ அறிந்துகொண்டான். அறிந்துகொண்ட அவன் எவ்வகையாலும் அவர்களை ஏமாற்ற வழிதேடினான். மனதில் ஒரு வழி தோன்றியது. தன் வீட்டில் தான் வளர்த்த முயல்கள் இரண்டில் ஒன்றைக் கையில் எடுத்தான். தன் மனைவியை அழைத்து "கண்ணே என் காதற் கொழுந்தியமே, தஞ்சையிலிருந்து இருவர் என்னை ஏமாற்றி பொருள் பறிக்க வருகின்றனர். அவர்களை நாம் ஏமாற்றி விடவேண்டும். அதற்க்காக இந்த முயலை கையில் எடுத்துக் கொண்டு புறப்படுகிறேன். நீ பச்சரிசிச் சோறும், பருப்புக்கொழம்பும் சொத்த மல்லி தொகையிலும் மிகவும் பக்குவமாய்ச் சமைத்து வைத்து சமயம் போல் சாமர்த்தி

யமாய் நடந்துகொள்ளவேண்டும்" என்று கூறிப்புறப்பட்டு ஒரு சாலை வழிச்சென்றான். அப்பொழுது மேலேக் கூறப்பட்ட தஞ்சை பேர் வழிகள் இருவரும் இவனிடமே வந்து "ஐயா மலைவிழுங்கி மாயாண்டி என்பவர் இருப்பது எவ்விடம்? அவரை இப்பொழுது காண இயலுமோ? எனக்கேட்டனர்" அப்பொழுது நமது மாயாண்டி "அப்பெயர் கொண்டவன் யானே" என்றனன் அது கேட்ட அவ்விருவரும் மிகவும் மகிழ்ந்து "ஐயா கும்பிடப் போன தெய்வத்தை குறுக்கே கண்டார்ப் போல் தங்களை இவ்விடத்திலேயே கண்டு கொண்டோமே. மிகவும் நல்ல காரியமாயிற்று"?, என்று கூறி இருதாத்தாரும் க்ஷேம லாபங்களை வினவிக்கொண்டனர் அப்பொழுது மாயாண்டி "அடடா தாங்கள் வெகு தூரத்திலிருந்து வருவதால் பசியால் களைத்திருக்கிறீர்கள்" இதற்கு என்ன செய்வதாமென்று யோசனை செய்பவன்போல் யோசித்து, முயலை கீழேவிட்டு "அடமுயலே நீவீட்டில் உன் அம்மையிடம் போய் பச்சரிசி சோரும் பறுப்புக்குழம்பும் கொத்தமல்லி தொகையிலும் சித்தமாய் வைக்கும்படி சொல் என்று கூறி அதன் முதுகில் இரண்டு தட்டுத் தட்டி விரட்டி விட்டான். அம்முயல் சிறையினின்று விடுதலை பெற்றார் போல் சென்றது. அதனைக் கண்ட அவ்விருமாந்தரும் அதிசயப்பட்டுக்கொண்டனர். பின்னர் அவ்விருவரையும் தம் இல்லத்திற்கு அழைத்துச் சென்றான் மாயாண்டி.

சென்றதும் தன் மனையாளை அழைத்து முயல் வந்ததா என்று வினவினன். அவளும் ஆடு எடுத்த கள்ளனுக்கு ஆக்கியிட்ட கள்ளி ஆதலால் உடனே முயல் வந்தது.

நீங்கள் கூறி அனுப்பியதை உரைத்தது. அவ்வாறே ஆக்கிவைத்திருக்கிறேன். ஏன் இவ்வளவு நேரம். ஆக்கி வைத்தது எல்லாம் ஆறிவிட்டதே" என்றாள். அப்பொழுது மாயாண்டி தன் மனையாளை "அடியே"! என்று அழைத்து வந்தபேர் வழிகளைச் சுட்டி "இவர்கள் யார் தெரியுமா? இவர்கள் என் அண்ணன்மார். உனக்கு அத்தான் என்ற முறையுடையவர்கள் நமது வீட்டிற்கு விருத்தினராக வந்தனர்" என்றான் அவளும் மிகவும் பயபக்தியோடு நடப்பவள் போல பாசாங்கு செய்து கொண்டாள். நிற்க மாயாண்டி முயல் அனுப்பியதும் பின் வீட்டிற்கு வந்து கணவன் மனைவியருடைய உரையாடலையும் கண்டு கொண்டிருந்த பேர் வழிகள் இருவரும் மூக்கின் மேல் விரலை வைத்து மிக மிக அதிசயத்து ஒருவன் ஒருவனைப் பார்த்து "பார்த்தாயா முயலின் அற்புதச் செயலை. இம்முயல் இல்லாவிட்டால் இவன் இவ்வளவு பணம் தேடமுடியுமா? இது ஒன்று இருந்தாலே போதுமே. இதை நாம் எவ்வளவு பணம் கொடுத்தாயினும் வாங்கிக்கொண்டே செல்லவேண்டும். பின் இந்த முயலால் எவ்வளவு பணமும் தேடிக்கொள்ளலாம்" என்று கூறிக்கொண்டனர். இவர்கள் பேசுவதை உற்றுக்கேட்

டான் மாயாண்டி கேட்டவர் பயல்கள் எப்படியும் நமது வலையில் சிக்கிக்கொள்வர் என்று இறுமாப்புற்றான். பின் உணவருந்தி முடிந்தது. உடனே மாயாண்டி இரக்கின கம்பளத்தை விரித்து அதன் மேல் அவர்களை உட்காரச்செய்து பேசிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது ஒருவன் "அண்ணா......அந்த முயல்" — அதற்குள் மாயாண்டி "என்ன முயல்? ஏதோ சமாச்சாரம் — இருந்திருந்து என்ன வார்த்தைச் சொன்னாய். அண்ணனாக இருப்பதனால் இவ்வளவு பொறுக்கிறேன். இல்லையேல் இதற்குள் கடைவாய் பற்கள்......" என்றான்.

அடுத்தவன் "ஏன் அண்ணா இவ்வளவு கோபம். முயல் என்று சொல்வதற்குள் இவ்வளவு கோபமாயின் முயல் வேண்டுமென்று கேட்டுவிட்டால் பற்கள் உதிர்ந்துவிடும் போலிருக்கிறதே. நீங்கள் எங்கள் அண்ணன் தானே. உங்களிடம் இருந்தால் என்ன? எங்களிடம் இருந்தால் என்ன? நீங்கள் எவ்வளவு பணம் கேட்டாலும் தந்துவிடுகிறோம். இவ்வளவு தானே என்றான்" உடனே மாயாண்டி என் உயிரைப் பிரித்தாலும் இந்த முயலைப் பிரிக்கச் சகியேன். ஆதலால் தான் அவ்வளவு கோபம் வந்தது. நான் கொடுக்க உடன்பட்டாலும் என் மனைவி உடன்படாள்" என்றான். "எப்படியும் நீங்கள் சொல்லிச்சரிப்படுத்தி அவசியம் முயலைக் கொடுக்கவேண்டும்" என்றான் அந்தப் பேர் வழி. உடனே உள்ளே சென்று மனைவியாளைச் சரிப்படுத்தியது போல் வெளி வந்து "ஐயா இருபது ஆயிரம் பொன் கொடுத்தால் முயலைக் கொடுக்கும்படி கூறுகிறாள், என்றான்" மாயாண்டி.

முயலின் மீதுள்ள பிரியத்தால் அதை வாங்குவதற்கு ஒத்துக்கொண்டார்கள். உடனே ஊருக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள். தங்களுக்குரிய நிலம் புலம் முதலானவற்றை விற்றார்கள். எல்லாம் சேர்த்து இருபதினாயிரம் பொன் வந்து சேர்ந்தது. அவற்றைக் கொண்டு வந்து கொடுத்து முயலைப் பெற்றுக் கொண்டு தம் ஊருக்குத் திரும்பினர். போகும்போது வயிற்றுப் பசியைப் போக்குவதற்கு வழி தேடினர். அவர்களில் ஒருவன் ஒருவனைப் பார்த்து "என்ன? கையில வெண்ணையை வைத்துக்கொண்டு நெய்க்கு அலைவது போலிருக்கிறதே. முயலிருக்கும்போது நமக்கு என்ன கவலை" என்றான் அடுத்தவனும் ஆச்சரியமுற்று மாயாண்டி கூறியது போல் கூறி முயலின் முதுகில் தட்டிவிட்டான். முயலும் மாயமாய் மறைந்தது. அன்று மாலை தம் வீட்டிற்குச் சென்றதும் கஞ்சைப் பேர் வழிகள் தம் மனைவிமாரை அழைத்து "முயல் வந்ததா?" என்றனர். அவர்கள் இவர்களைப் பழித்து "அதற்காகத் தான் எல்லாம் விற்றுக்கொண்டு வந்தீர்களோ! அட பைத்தியமே" என்று எள்ளி நகையாடி வைதனர். அதன் பின்னர் முயலைப் பற்றிய செய்தி பொய் என்று அறிந்து அடுத்த நாளே மாயாண்டியைப் பிடித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று புறப்பட்டனர்.

அவர் செய்தி அவ்வாசாக நமது மாயாண்டிக்கு அவர்கள் எப்படியும் வந்து விடுவார்கள் என்பது தெரியும். ஆதலால் அக்கணமே தன் மனேயாளே அழைத்து "முயிலே வாங்கிக்கொண்ட அண்ணன்மார் நாளே இங்கே வந்து நம்மைத் துன்புறுத்த வருவார்கள். அதற்குள் நாம ஓர் தந்திரம் செய்ய வேண்டும் நான் சொல்வதைக் கேள். நான் சமாதி அடைந்தது போல் நிட்டையில் அமர்வேன். நீ ஊரரிடம் சென்று என் கணவர் இருந்தாற் போல் சமாதியாகி விட்டார். சமாதியாகும்போது இந்த கூண்டில் அடக்கம் செய்யும்படி கூறினர் என்று சொல்" என்று கூறி அவ்வாறு நிட்டையிலிருந்தான். (அக்கூண்டிற் அடியில் சுரங்கம் உளது). அவளும அவன் கூறியவாறு ஊரரிடம் தெரிவித்தாள். அவர்கள் வந்து இவன் கோலத்தைக் கண்டு அதிசயமுற்று பல பல சிறப்போடு பல்லக்கில் ஏற்றி ஊர்வலம் வந்து அக்கூண்டில் அடக்கம் செய்தனர். அப்பொழுது உண்டியலால் வரவு வந்த பணம் மிக மிக அதிகம். அவற்றை யும் அவள் எடுத்து பத்திரப்படுத்திக் கொண்டாள். மறுநாள் தஞ்சையிலிருந்து ஆசாமிகள் வந்து வீட்டு வாயலில் நின்று மாயாண்டியின் மனேவியை அழைத்து "அண்ணன் எங்கே?" என்றனர். அவள் அழுது கொண்டு முயலேப் பிரிந்ததினுலோ! என்னவோ அவர் நீங்கள் அப்புறம் போனதும் சாமாதியாகி விட்டார். இக்கூண்டில் தான் அடக்கம் செய்திருக்கிறார்கள் பாருங்கள்" என்றாள் அதனே உண்மையாக நம்பி ஒருவன் போய் உற்று நோக்கினுன். உள்ளிருந்த மாயாண்டி ஒற்றைக் கையால் அவன் மூக்கைப் பிடித்து மற்றொரு கையால் தன்னிடம் இருந்த கத்திரிக்கோலால் அவன் மூக்கை கத்திரித்து விட்டான். மூக்கு அறுபட்டவன் முகத்தை மூடிக்கொண்டு வெளியிட்டாள் வெட்கம் என்று ஆம் ஆம் என்று தலேயாட்டிக்கொண்டே வெளிச்சென்று விட்டான். இரண்டாம் அவனும் அவ்வாறே வெளிச்சென்றுன். பின் இருவரும் கலந்து பேசும்போது இருவர் மூக்கும் அறுபட்டது அறிந்து சந்நியாசியாக போய் விட்டனர். நிற்க,

இதன் பின் மாயாண்டியும் அவன் மனேவியும் இவ்வூரில் இனியும் இருந்தால் நமக்குட்டு உடைபடும் என்று அறிந்து, அன்றிரவே பொருள்களே எடுத்துக்கொண்டு வேற்றூர் சென்றனர். செல்லும்போது இருளாகையால் வழி தெரியாது ஒரு பாழுங்கிணற்றில் இருவரும் வீழ்ந்து இறந்தனர். இதுதான் மலேவிழுங்கி மாயாண்டியின முடிவு.

அன்பர்களே இதனே பயனற்ற கதை என்று மனதில் கொள்ளலாகாது. இதனுல் அறியப்படுவன,

(1) புரட்டுக்களே நம்பலாகாது.

(2) பிறரை ஏமாற்றி பிழைக்கலாகாது

(3) பேராசை கொள்ளலாகாது.

(4) கொள்ளேயடித்த பணம் நிற்காது அடித்தோனேயும் அழிவிக்கும் என்பன போல பல நீதிகளாம். சுபம்.

'ஜீவகாருண்யம்'

(தொடர்ச்சி)

[G. முத்தையா]

(11) நடந்து நடந்து காலுஞ் சோர்ந்து —கேட்டுக் கேட்டு வாயுஞ்சோர்ந்தது, — நினைத்து நினைத்து மனமும் சோர்ந்தது — இனி இப்பாவி வயிற்றுக்கென்ன செய்வோம் என்று கண்ணீர் வடிக்கின்ற ஏழைகளுக்கு ஆகாரங்கொடுத்துக் கண்ணீரை மாற்றுவதே—ஜீவகாருண்யம்.

(12) கண், கை, கால் முதலிய உறுப்புகளிற் குறைவில்லாதவர்களாகி ஆகாரஞ் சம்பாதிக்கத் தக்க சக்தியுள்ளவர்களும், பசியால் வருந்தி இளைத்த படுத்திருக்கின்றார்கள். குருடும் செவிடும் ஊமையும் முடமுமாக விருக்கின்ற நமக்கு ஆகாரம் எந்த வழியாற் கிடைக்கும் — பசி எப்படி நீங்கும்— என்று தனித்தனி நினைத்து நினைத்துத் துக்கப்படுகின்ற ஏழைகளுக்கு ஆகாரங் கொடுத்துத் துக்கத்தை நீக்குவதே — ஜீவகாருண்யம்.

(13) பசியினால் வருந்துகின்றவர்கள் எந்தத் தேசத்தாராயினும் எந்தச் சமயத்தாராயினும் — எந்த ஜாதியாராயினும்— எந்த செய்கையாராயினும்—அவர்கள் தேசவொழுக்கம், சமயவொழுக்கம் ஜாதிவொழுக்கம், செய்கையொழுக்கம் முதலானவைகளைப் பேதித்து விசாரியாமல் - எல்லா ஜீவர்களிடத்தும் கடவுள் விளக்கம் பொதுவாக விளங்குவதை அறிந்து பொதுவாக பார்த்து அவரவர் ஒழுக்கத்திற்குத் தக்கபடி அவர்கள் பசியை நிவிர்த்தி செய்விப்பதே—ஜீவகாருண்யம்.

(14) இதனால் அறிவு விளங்கிய ஜீவர்களுக்கெல்லாம் ஜீவகாருண்யமே கடவுள் வழிபாடென்றும் அறியப்படும் அன்றியும்; ஜீவகாருண்ய வொழுக்கத்தை உடையவர்களாகி அருந்தல் பொருந்தல் முதலிய பிரபஞ்ச போகங்களை அனுபவிக்கின்ற சமுசாரிகளெல்லாம் சர்வ சக்தியையுடைய கடவுளருளுக்கு முழுவதும் பாத்திரமாவார்கள்.

கடவுளுடைய பெருமையின் தரத்தையும் நம்முடைய சிறுமையின் தரத்தையும் ஊன்றி விசாரித்தால் அன்னிய உயிர்களுக்கு இம்சை உண்டாகாது நடத்தலே ஜீவகாருண்யத்தின் லாபம் அன்பு — ஆகலால் இதைப் பாதுகாத்தல் வேண்டும்.

கைத்தொழிற் கலை!

(S. I. முத்து)

செல்வர்காள்!

கல்வியின் பயனை நாம் கண்கூடாகக் காண்கிறோம். அந்தக் கல்வியானது ஆரம்பக் கல்வி, உயர்தரக் கல்வி, கலாசாலைக் கல்வி, என்ற மூன்று பகுதி பாகங்களையுடையது. இதில் உயரிய கல்வி பயின்று பி. ஏ. முதலிய பட்டங்கள் பெற்றவர்களும் தொழிற்படிப்பின்றி சர்க்கார் உத்தியோகத்தில் 'பேனா ஓட்டும்' வேலை தவிர வேறு எவ்வித உத்தம தொழிலுக்கும் தகுதியற்றவர்களாயிருக்கின்றனர். தற்காலத்திலுள்ள பட்டதாரிகளிற் பலர் ஜீவனோபாயத்திற்கான வேலை கிடைக்காமல் திகைக்கின்றனர். வறுமை நீங்கி, நம் நாட்டின் பொருளாதார நிலை வளர வேண்டுமாயின் ஆண் பெண் ஒவ்வொருவரும் ஏதாவதொரு தொழிலைப் பயின்று அதைப் பின்பற்றவேண்டும். தொழிற் பயிற்சியே மேன்மை தரும். மிடிமையை ஒழிக்கும்.

மேனாடுகளில் அறிவை வளர்ப்பதற்கான நூற் கல்வி புகட்டுவதுடன் அவரவர்க்கேற்ற தொழிற் கல்வியும் கற்பித்து வருகின்றனர். இதைத் தவிர பிரத்யேகமான பெரிய தொழிற்சாலைகள் நாடெங்கும் நிறுவப்பட்டு, கைத்தொழிற் கலையை நன்கு காப்பாற்றுகின்றனர்.

நமது நாட்டிலோ சிற்சில இடங்களில் தான் தொழிற் கல்லூரிகள் அமைந்துள்ளன. கைத்தொழில்களுக்குரிய இயந்திர ஆலைகளும், கைத்தொழிற்சாலைகளும் அமைத்து தொழிற்கலையை நன்கு வளர்க்கவேண்டும். நாமும், அதுவே சுதந்திரம், சுவை முதலியன வைத்துக் கண் காணிப்பதிலும் சிறந்த பேரறமாகும்.

பொதுவாக நம்மவர்களுள் ஒரு தவறான எண்ணம் நிலவி வருகிறது. கைத்தொழில் செய்து வாழ்வது இழிவென்றும், நகத்தில் மண்படாமல் சுக ஜீவிகளாய் வாழ்வதே எண்ணியமென்றும் நமது கனவான்களில் பலர் நினைத்து வருகின்றனர். இது தொழில் பெருக்கத்திற்குப் பெரும் தடையாக இருக்கின்றது. உழைப்பின் சிறப்பை நன்கு உணர்ந்த மேனாட்டார், தொழில் வளர்ச்சியும், செல்வப் பெருக்கமும் பெற்று உலகத்தில் முன்னணியில் நிற்பதை நாம் கண்கூடாகக் காண்கிறோம்.

"கோடீசுவரனும் குறவனும்" என்ற கதையை நம்மில் பலர் அறிந்திருக்கலாம். ஆனால் அதன் உண்மைக் கருத்தை உற்று நோக்குபவர் சிலரே யாவர்.

தனிமையான தீவில் விடப்பட்டபொழுது ஒரு தொழிலும் அறியாத கோடீசுவரன் பிழைக்க வழியின்றித் தவித்து நிற்க, கைத் தொழில் பயிற்சியுள்ள குறவன் கூடை முடைந்து தனக்கின்னல் செய்த அப்பிரபுவையும் காப்பாற்றவில்லையா? உழைப்பின் உயர்வை உணர்ந்து ஒவ்வொரு ஆண் மகனும், பெண் மகளும், மக்களுக்குப் பயன் படக்கூடிய ஏதாவதொரு கைத்தொழிலைச் செவ்வனே கற்றிருந்தால், வறுமை வந்துற்ற காலை, அதை நீக்கிச் சுகமாக வாழ்வதற்கு அத்தொழில் பெரிதும் துணைபுரியும். ஆதலால் கைவினை பயிலுங்கள்.

கட்டுரையின் துவக்கத்தில் வாசகர்களை 'செல்வர்காள்' என்று அழைத்திருக்கிறேன். அந்த அடைமொழி மிகப்பொருத்தமானதே! நம் நாட்டில் உள்ள மக்கள் நாட்டின் செல்வமே. அவர்களுடைய தொழிலாற்றும் திறனும், மன உழைப்பும் திரவியம் ஈட்டுதற்குக் காரணமாக இருப்பதால் அந்த சக்தியும் செல்வமே. கேவலம் ரூபாய், அணா, பைசா மட்டும் தான் செல்வமாகுமென்று நினைப்பது தவறு. நிலம், காடுகள், கால் நடைகள், தானியங்கள். கனிஜவஸ்துக்கள், தொழிற்சாலைகள், இயந்திரங்கள், கல்வி, கைத்தொழில்கள் — இவையும் ஒரு நாட்டின் செல்வமே.

பண்டைத் தமிழர், நாட்டின் செல்வத்தை மலைத்திரவியம், காட்டுத் திரவியம், நாட்டுத் திரவியம், கடல் திரவியம் என நான்கு வகைப்படுத்தியுள்ளனர். பருத்தி முதலிய விளைபொருட்களிலிருந்தும், இயற்கைப் பொருட்களிலிருந்தும் அளவற்ற செயற்கைப் பொருட்கள் உண்டாக்கப்படுகின்றன. நம் இந்திய நாடானது இயற்கைப்பொருட்களை அயல் நாட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டு, அம்மூலப் பொருட்களைக் கொண்டே ஆக்கப்பட்ட செயற்கைப் பொருட்களை மிகுதியாக இறக்குமதி செய்தல் இந்தியாது வறுமைக்கு ஒரு காரணமாகும். காகிதம், எழுதுகோல் மசி, சாயம், விளக்கு வகைகள், மருந்து துணி இயந்திரங்கள்—முதலிய பல்பல வகையான சாமான்களும் அயல் நாட்டிலிருந்து பெறுகிறோம். இதிலிருந்து தொழிற் பயிற்சியில் நாம் மிகவும் பிற்போக்கான நிலைமையிலிருக்கிறோம் என்று நன்கு புலனாகிறதல்லவா? இந்த இகழ்ச்சி மொழிகள் நம் காதில் நாராசம் போல் பாயவில்லையா?

எனவே நாம் மட்டும் முயற்சிப்போமாகில், இயற்கைப் பொருட்களும், மூலப் பொருட்களும் மலிந்துள்ள நமது நாட்டில் பலகோடி வகைச் செயற்கைப் பொருட்களையும் ஆக்குதல் அரியதொருகாரியமா? அதனால் நமது நாடு செல்வம் கொழிக்கும். நாமும் நன்மதிப்புப் பெறுவோம். கைத் தொழிற்கலையைப் பற்றி பாரதியார் பாடிய "ஆயுதம் செய்வோம் நல்ல காகிதம் செய்வோம்" என்ற பாடலை மனதிற்கொண்டு தேசத்தில் கைத்தொழிற் கலையை ஓங்கச் செய்யப்பாடுபடுமாறு வேண்டுகின்றேன்.

பொங்கல் நினைவுகள்.

[த. ரா. சுப்பிரமணியம்]

மனித உலகத்தின் எல்லாப் பாகங்களிலும் இன்று போரும் போரைப் பற்றிய பேச்சுமாயிருக்கிறது. எங்கே பார்த்தாலும் அமைதியின்மை, வருங்காலத்தைப் பொறுத்த வரையில் கவலை, பயம், இந்நிலையில் விழாக்கள் கொண்டாடப்படுகின்றன என்றாலும் அவையும் போரில் வெற்றியைக் குறிக்கும் விழாக்களே ஆனால் மனித உலகத்தை விட்டு இயற்கைமீது நம் பார்வையைச் செலுத்துவோம். இயற்கை யன்னை சிறிதும் பிறழாமல் தன் பருவக்காலங்களோடு மனிதனுக்கும் பிறவுயிர்களுக்கும் இன்பமளிப்பதில் சலிப்பற்றவளாகக் காணப்படுகிறாள். இயற்கையின் பருவக்காலங்களோடு மனிதன் கொண்டாடும் விழாக்களும் சுழன்று வந்து கொண்டிருக்கின்றன.

"பொங்கல்" என்பது பருவக்கால விழாக்களிலெல்லாம் தலை சிறந்தது. இது தமிழனுக்குச் சிறப்பாக அமைந்தது. இன்பத்தையும், அமைதியையும், மனித வாழ்விற்கும் இயற்கைக்குமுள்ள ஒற்றுமையையுமே தன் கருத்தாக உடையது. போராயினும் சரி, பஞ்சமாயினும் சரி தமிழனில் பரம யேழை ஒருவன்கூட இந்தப் பண்டிகையைக் கொண்டாடத் தவறமாட்டான். இது சரியாகக் கொண்டாடப்பட்டால் தான் வருஷம் முழுவதுமே சரியாகப்போகுமென்பது அவன் ஆழ்ந்த நம்பிக்கை. தமிழனே நன்று உன் நம்பிக்கை! நீ உன்னுடைய மனைவி மக்களுடனும், இஷ்டபந்துக்களுடனும் உன் திறத்திற்குத் தகுந்தபடி பொங்கல் பண்டிகையைக் கொண்டாடுகிறாய்...... இதற்கு நீ பெரும் செல்வவந்தனாக இருக்க வேண்டுமென்பதில்லை, என்பதை நீ உணர்ந்தாய். வாழ்க்கையின்பம் பணத்தைப் பொறுத்தல்ல என்பதை உன்னிடத்திலிருந்து செல்வந்தர்கள் தெரிந்துகொள்ளட்டும்.

"பொங்கல்" என்றதுமே நம் நினைவு நம்மைக் கிராமங்களுக்குக் கொண்டு செல்கிறது. அவைகளில்லவா நம் நாட்டு மக்களில் முக்கால் வாசிக்கு மேலுள்ளவர் வசிக்கிறார்கள்? நம் கிராமங்களை நினைக்கும்போது, அவைகளைத் தன் மடியில் அன்புடன் தாங்கும் இயற்கையன்னையின் நினைவு நமக்கு வருகிறது, இயற்கையோ இறைவன் நினைவைத் தூண்டுகிறாள் ஆகையினால் எப்போதுமே நம் எண்ணங்கள் கிராமங்களிலேயே பதிகின்றன. "பொங்கல்" தினத்

திற்கு முந்தின நாள் மாலை நாம் நாட்டுப் புறத்தின் வழியாகக் கிராமத்திற்குச் செல்லும் சாலையில்சென்று கொண்டிருப்பதாக நினைத்துக் கொள்ளுவோம். நமக்குச் சற்று முன்னும் பின்னுமாக அதே சாலை வழியாக ஒரு கூட்டம் ஆட்கள் போய்க்கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கலாம் இவர்களில் திடகாத்திரமுள்ள வாலிபர் சிலர், வயோதிகர் சிலர், இளம் பெண்கள் சிலர், குழந்தைகள் சிலர். இவர்களெல்லாம் சந்தையிலிருந்து பொங்கலுக்கு வேண்டிய பண்டங்களை வாங்கி வீடு திரும்புகிறவர்கள். குழந்தைகளுக்குப் பணிகாரம் விளையாட்டுச் சாமான்கள், பெண்களுக்குப் பூக்கள், பட்டாடை முதலியவைகள், கரும்பு, பழம், தேங்காய், மஞ்சட்குலை, இவைகளைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டும் கூடை பெட்டிகளைத் தாங்கியும் செல்கிறார்கள். ஒருவராவது வெறுங்கையோடு செல்வதை நாம் பார்க்கவில்லை

ஆனல் இதென்ன ஒவ்வொருவரிடமும் ஒரு பானை காணப்படுகிறது. தனக்கு இயல்பாக உள்ள செந்நிறத்தோடு செவ்வானத்தின் ஒளியும் தன் மீதுபடவே சுடைந்த பவளம் போல் திகழ்கின்றது இந்த மண்ணின் கலம். இதன் கழுத்தைச் சுற்றியும் வயிற்றின் மேலும் இவையென்ன வண்ணச் சித்திரங்கள் — இலை அடர்ந்த வாழை — தென்னை, இதோ ஒன்றில் ஒரு வாலிபனின் உருவம் வரையப்பட்டிருக்கிறது. அடுத்தாற்போல ஒரு இளமங்கையின் ஓவியம், புட்களின் உருவம் — கழனியின் சித்திரம் ஹா! இதுவோ பொங்கற் பானை. ஹே பொங்கற்பானையே; நான் உன்னைப் பற்றிக் கேட்டிருக்கிறேன். இப்பொழுது நான் உன்னைப் பார்க்கிறேன் உன் பவளம் போல் சிவந்த மேனியில் விளக்கும் சித்திரங்களுடன், பச்சை குத்திய மேனியையுடைய ஒரு இளவழகியைப் போல், நீ எனக்குக் காட்சியளிக்கிறாய். இப்பொழுது நீ எனக்குக் காட்சியளிப்பது போலவே உன்னைப் போன்ற "கிரேக்க"ப் பாலிகையொன்று ஆங்கிலக்கவி "கீட்ஸ்" என்பவருக்கு முன் ஒரு நாள் காட்சியளித்தது. ஆனல் அவர் ஒரு மஹா கவி அழிவற்ற ஒரு தனிப்பாவினல் அதன் அழகை உலகத்தார் அறிந்து இன்புறும்படி பாடினர். உன்னைவிட ஒரு சிறிதும் அழகில் மிஞ்சாத சீனத்துப் பாணிகளுக்குத் தான் வந்த வரிசை பென்ன. அவைகளைச் சீனர்களும் போற்றுகிறார்கள். அவை மேல் நாட்டுத் துரைகளின் மாளிகைகளிலும் இடம் பெறுகின்றன. உன்னையோ தமிழ்க்கவி ஒருவனும் பாடவில்லை. தமிழ்ச் சீமான்கள் தங்கள் மாளிகைகளில் உன்னை வைக்கவுமில்லை இதற்காக நீ வருந்துகிறாயோ என்றால் அதுவும் இல்லை தமிழ் நாட்டில் ஆயிரக்கணக்கான ஏழைகள் தங்கள் குடிசைகளில் உன்னை மகிழ்வுடன் ஏற்றுக் கொள்கிற வரைக்கும் நீ வருத்தப்படவும் வேண்டாம்.

வெற்றி விழாக்களும், இறுதி வெற்றி விழாக்களும் கொண்டாடப்படும் இன்னாட்களிலும் பொங்கல் வரத்தான் செய்கிறது — பொங்கலைக் கொண்டாடத் தான் செய்கிறார்கள். ஏன், பொங்கலே ஒரு வெற்றி விழா என்று கூடச் சொல்லலாம். இது கதிரவன் வெற்றியைக் குறிக்கும் கொண்டாட்டம் அதனால் தான் இந்த பண்டிகையில் சிறப்பாகக் கண்களுக்கு இன்பமளிக்கும் அம்சங்கள் அமைந்திருக்கிறது. பரமஏழை கூடத் தன் மண் குடிசையைப் புதுக்கி, வெண்சாந்து பூசி, செம்மண் கோலமிட்டு, அழகு பெறச்செய்கிறான் பெண்கள் வீட்டு முற்றங்களைப் பல நிறத்திலும், பல வகையிலும் அமைந்த கோலங்களால் சித்திரப்பாய் விரித்தது போல அலங்கரிக்கிறார்கள். இந்தக் கோலங்களில் புலனாகும் நம் பெண்களின் ஓவியத்திறமை வியப்பைத் தருவது இவ்வளவு புலமை இதுவரை எங்கே பதுங்கிக் கிடந்தது? வாழ்க்கையின் ஓயாத சிறு கவலைகள், வறுமை, துயரம், இவையெல்லாம் சேர்ந்தும் ... கத் திறமையை அழிக்கமுடியவில்லைபோலும் — ஹா! ஒவ்வொரு குடிசைக்கு முன்னால் என்ன நயன விருந்து பரிமாறப்பட்டிருக்கிறது. நம் பொது மக்களிடையே ஊறிக்கிடக்கும் சிருஷ்டித் திறமைக்கும், சௌந்தர்ய தாஹத்திற்கும் ஒரு அளவுகாணுண்டோ?

பொங்கல் நாள் புலர்ந்தது. காலை நீராடிக் கதிரவனை வழிபடுகிறார்கள். சர்க்கரையிட்ட செந்நெல்லின் சோற்றையும், கரும்பு வாழைக் கனிகளையும் அவனுக்கு நிவேதனமாக வைக்கிறார்கள். அப்பொழுது பெண்களின் குரவையொலி நாற்றிசையிலும் எழுகிறது. அது பறவைகளின் காலைப்பாட்டொலியோடு கலந்து இன்ப மயமாய் ஒலிக்கிறது. இந்தக் குரவை நம் பெண் பாலருக்கு இயற்கையாக அமைந்த உவகைவிளி. இதைப் போல் செவிக்கு இன்பம் பா... இன்னொரு இசை உண்டு என்றால் அது நம் தமிழ்த்தாயின் தாலாட்டிசை யொன்றுதான். தமிழ்த்தாயே! மங்களகரமான உன் குரவையின் ஒலி மண்ணிலும் விண்ணிலும் பரவிற்று. அது இயற்கைக்கு இறைவனின் செவிகளில் கேட்டது. நீ எப்படி உன் குழந்தைகளுக்கு அன்புடன் அளிக்கிறாயோ, அதே போல் இயற்கையன்னையாகிய பராசக்தியும் உனக்களிப்பாள்.

பொங்கல் பொங்கியாய்விட்டது. கதிரவன் வழிபாடாயிற்று. ஆனால் இன்... பொங்கல் பூர்த்தியானதாக ஆகாது, ஏனென்றால் இந்தப் பண்டிகை மனிதனுக்... மட்டிலும் அமைந்த ஒன்றல்ல. தமிழன் தன் மகிழ்ச்சியில், தன்னையண்டின பிற உயிர்களையும் பங்குகொள்ளச் செய்கிறான் அப்பொழுதுதான் பொங்கலின் முழுக்கருத்தும் நிறைவேறினதாக அவனுக்குத் தோன்றுகிறது. இந்த உத்தேசத்துட... யே பொங்கலுக்கு மறுநாள் இரண்டா... ம... லொன்று கொண்டாடப் படுகின்

றது. இதிலும் ஒரே வர்ண விருந்தால் காலையில காக்கைகளுக்குச் சோறிடுவது என்பது ஒரு சப்பிரதாயர். மஞ்சள், சிவப்பு, முதலிய நிறங்களில் சோற்றுருண்டை களைத் தயார்செய்து முற்றத்தில் அடுக்கி வைத்து காக்கைகளைக் கூப்பிடுகிருர்கள். காக்கைக்கு நிறங்களில் உள்ள மோஹம் வெளிப்படை. அவை மிளகாய்ப் பழம், சிவந்த துணிக் கிழிசல்கள் கடிநத் துண்டு கள் இவைகளைக் கொத்திச் செல்வதை நினைத்துப் பார்த்தால் இது நன்கு விளங் கும் ஏற்கனவே தின் பண்டங்களை துணிந்து திருடித் தின்னும் காக்கை நிறங் கலந்த சோற்றுருண்டைகளை அவாவுடன் கொத் திச் செல்வதற்குக் கேட்கவும் வேண்டுமா இந்தக் காட்சியைக் கண்டு சிறுவர் சிறுமி யர் களிகூறுகிருர்கள்.

மாலையில் கன்று காலிகளைக் குளிப் பாட்டி அவையின் கொம்புகளிலும் நெற்றி யிலும் அழகிய வர்ணங்களைப் பூசுகிருர்கள். அவைகளுக்கும் பொங்கல் சோறு வழங்கு கிருர்கள். மாலையில் அவைகளைக் கட் டவிழ்த்து விடுகிருர்கள். மாலை இளவெயி லில் அவை கூட்டங்கூட்டமாகப் புழுதி யை எழுப்பி ஓடித் திரிவதும, அவைகளுக் கிடையே சிறுவாகள் புகுந்து அவையின் கழுத்தில் கட்டப்பட்டிருக்கும் கரும்புத் துண்டுகள், பனங்கிழங்குகள் முதலியவை களைப் பிடித்திழுத்துப் பறிப்பதுமே பொங் கல் கொண்டாட்டத்தின் இறுதிக் காட்சி கள். இதுவும் மிகப் பொருத்தமானது தான். இதுவும் இறைவன் நினைவை யூட்டு வதுதான். ஆயர்களில் ஒருவனாய். ஆனி ரைமேய்த்த நாமாயன் நினைவை யூட்டுவது அவன் காத்தற் கடவுள். உயிர்களனைத்தை யும் தன்னுள் வைத்த பரகிருதியை அவன் தன்னகத்தே அடக்கினுன். ஆகையினுல் எல்லா உயிர்களும் அவனைத் தாம் "உண் ணும் நீரினும உயிரினும்" இனியவனுக் கண்டு களிப்புறும்.

தபால் தலை ஒட்டுமிடம்.

"கலை மலர்" கட்டுரைப் போட்டி நம்பர் 1.

கட்டுரையாளரின்

முழுப் பெயர் விலாசம்.

கட்டுரைப் பெயர்:

இத்துடன் 2 அணுத் தபால் தலை அனுப்பியிருக்கிறேன். கட்டுரையைத் தேர்ந்தெடுத் துப் போட்டிப் பரிசு கொடுப்பது சம்பந்தமாய் ஆசிரியரின் முடிவையே ஒப்புக்கொள்கிறேன்.

2—44. கட்டுரையாளர் கையொப்பம்.

"இளம் எழுத்தாளர்களுக்கு"

அரிய ஓர் வாய்ப்பு! **சிறந்த வாய்ப்பு!**

கலைமலரில் கட்டுரைப்போட்டிகள்:

போட்டியுள் வெற்றி பெறுவோருக்குப் பரிசு.

"குடிசைக்கைத்தொழிலால் அதிக சாமான்களை உற்பத்தி செய்ய கூடுமா அன்றி இயந்திரத்தொழிலால் அதிகப்பொருளை உற்பத்தி சேய்ய கூடுமா" இதைத் தலைப்பாகக்கொண்டு சிறந்த காரணங்காட்டி தான் எடுத்துக்கொண்டதைப்புள்ளி விபரங்களுடன் உறுதிப்படுத்து வோருக்கு ரூபாய 5 பரிசளிக்கடபடும்.

கட்டுரைப்போட்டி சம்பந்தமான விதிகள்

——:o:——

1. கட்டு எழுதுவோர், கட்டுரைகளை மையால், திருத்தமாகவும் தெளிவாகவும், குவில் வாசிக்கும்படி அமைந்ததாகவும் எழுதிப் "போட்டி ஆசிரியர் கலைமலர்" என்ற விலாசத்துக்கு அனுப்பவேண்டும்.

2 கட்டுரையின் விஷய நுட்பம், சம்பந்தமாக 50% மார்க்கு கொடுக்கப்படும்.

3. பொருள், பொருத்தம், பாரா இணைப்பழகு, விஷயக்கோர்வையமைதி இவற்றிற்கு 25% தரப்படும்.

4. இலக்கணம், எழுத்து வடிவம், வாக்கியச்சேர்க்கை: இவை 25% பெறும்.

5. பிரசுரிக்காத கட்டுரைகளை வேண்டுவோர் 2 அணைத்தபால் தலை அனுப்பிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

தமிழ்நாடு